30 POEMAS PARA O 30 DE XANEIRO

P de Palestina, Paz e Poesía

DÍA ESCOLAR DA PAZ 2024

BIBLIO IES SAN PAIO

PLAMBE

Nómina de autores e títulos.-

Samer Abu Hawwash
Refaat Alareer
Laylà ‘Allush
Unha nova creación
Yahya Ashour
Cando cae un mísil
Hanan Ashrawi
Do diario dun neno de case catro anos
Morte por enterramento
Metamorfose
Rim Banna
O neno morreu
Oda a Faris
Sarah
Mahmud Darwish
Confesión dun terrorista
Nathalie Handal
A guerra
Noor Hindi
Á merda a túa conferencia sobre arte, á miña xente están a matala
Náhida Izzat
Mírame!
Creo nos milagres
Quero contarlle ao mundo
Yasser Jamil Fayad
O meu verbo é loitar
Nidà Juri
Morte é ondulación
Unha estación
Marwan Makhoul
Miguel Anxo Mouriño
Caco Fónico
Samih Al Qasim
Talvez
Fadwa Tuqan
A miña cidade está triste
Sempre vivo
Non chorarei
A chamada da terra
Suficiente para min
Só quero estar no seu seo
Natan Yonatan
Tawfīq Zayyād
Estréitovos as mans

Samer Abu Hawwash (1972)

Xa non importa
que ninguén nos queira.
Abonda con que nos queira o gran Arcanxo
no seu ceo brillante.

Os nosos fillos veno erguido de lonxe
coas mans xuntas formando un corazón
e sorrín.
As nosas mulleres veno ondeando un xasmín branco
e entornan os ollos para sempre.
Os nosos homes ven as súas ás azuis
claras como o ceo
e cos corazóns arrebatados
viaxan cara a el.

Xa non importa que ninguén nos queira.
As bombas liberáronnos dos nosos oídos
cos que oïamos palabras de amor,
os mísiles liberáronnos dos nosos ollos
cos que viamos miradas de amor
e as palabras negras liberáronnos dos nosos corazóns
nos que gardabamos feitizos de amor.

Xa non importa que ninguén nos queira
neste mundo.
"De todos os xeitos, parece que era un amor unilateral"
din os nosos maiores, cansados da idea da terra
e o noso poeta, erguido no afastado horizonte
exclama: "Librádenos deste amor cruel!"
logo rumorea, escusándose
do fugaz optimismo infantil:
"Nesta terra non hai nada
polo que valla a pena vivir.
Xa non importa que ninguén nos queira.
Estamos cansados de palabras que se din e non se din,
de mans que se estenden e non se estenden
e de ollos que ven e non ven.
Estamos cansados de nós mesmos
nesta longa noite,
cansados de que as nosas nais se aferren
ao que queda de nós
e da roca que portamos nas nosas costas
cal maldición eterna,
ir con ela de abismo en abismo
e de morte en morte e non chegar.

Xa non importa que ninguén nos queira
nin que ninguén nos acompañe no noso funeral.
Camiñamos en silencio cara a un deambular final,
tomámonos da man
e avanzamos sós no deserto do mundo.
Nalgún momento
un neno mira cara atrás,
bota unha última ollada aos cascallos
e di derramando unha bágoa:
Xa non importa que ninguén nos queira.

https://revistabanipal.com/poema-del-poeta-palestino-samer-abu-hawwash/

Refaat Alareer (1979-2023)

Se eu teño que morrer, ti debes vivir
para contar a miña historia,
vender as miñas cousas,
mercar un anaco de tea
e unhas cordas
(que sexa branca cunha cola longa)
para que un neno,
nalgún lugar de Gaza,
mentres mira o ceo aos ollos
esperando ao seu pai,
ao que unha explosión levou,
e non se despediu de ninguén,
nin sequera da súa carne,
nin sequera de si mesmo,
vexa o cometa,
o meu cometa que ti fixeches,
voando sobre el
e pense por un momento
que un anxo está aí
para traer amor.
Se teño que morrer
deixa que traia esperanza,
deixa que sexa un conto.

https://www.sahara-occidental.net/2023/12/14/ultimo-poema-de-refaat-alareer-palestino-gaza-israel-hamas-crimes-civiles/

Laylà ‘Allush (1948)

Unha nova creación

Nacín en xuño.
E por iso a miña fronte está marcada con espiñas.
E por iso estou á espera dunha aurora
que despexe a penosa noite dos meus ollos.
Nacín en xuño.
E por iso o verdugo agarda,
tratando de cambiar o meu nome.
Alisa os seus mostachos e reforza
as gretas da miña prisión
deixando libre o campo aberto para as bestas
que cobizan a miña carne.
Nacín en xuño.
E por iso eles construíron un cento
de espantallos que cravaron
nos meus vestidos roubados,
nos meus zapatos,
no meu abrigo
espetándoos con frechas envelenadas
na miña terra,
ocultando a espada do meu avó
vendendo os seus refugallos
ante os meus ollos.
En xuño nacín eu.
En xuño volvín á vida de novo.
E por iso espero o abrente
con nervio,
carne
e ollos.
E por iso
aínda procreo fillos.
Para defender a miña fogaza da bolsa da besta
na noite tortuosa,
é polo que
a miña antiga rama de oliveira
espertou, ao cabo de vinte anos,
con estremecimiento de creación, e tornouse
en látigo de lume na miña man.

https://poetassigloveintiuno.blogspot.com/2015/06/layla-allush-16250-poeta-de-palestina.html

Yahya Ashour (1998)

Cando cae un mísil

Cando cae un mísil
preto da casa
teño esperanza
porque a pesar
da inxustificada
velocidade
ela darase conta
que hai tempo
aníñome
nunha tumba
que cavou o medo
Dígome: morrerás de todos os xeitos
a túa maldita mala sorte...

Pero xa se sabe:
a Morte despreza
aos desafiuzados.

https://circulodepoesia.com/2023/10/muestra-de-poesia-palestina/

Hanan Ashrawi (1946)

Do diario dun neno de case catro anos

Mañá quitaránme
as vendas. Pregúntome:
verei media laranxa,
media mazá, a metade da
cara da miña nai
co único ollo que me queda?

Non vin a bala
pero sentín a súa dor
explotando na miña cabeza.
A súa imaxe non
desapareceu, o soldado
cun fusil inmenso, mans
inestables, e unha
mirada dentro dos seus ollos
que eu non puiden entender.

Podo velo tan claramente
cos meus ollos pechados.
Talvez dentro das nosas cabezas
cada un teña un par de ollos
de reposto
para compensar os que perdemos.

O mes que vén, no meu aniversario,
terei un novo ollo de cristal
talvez as cousas véxanse redondas
e grosas no medio—
mirei a través de todas as miñas bolas,
facían que o mundo se vise estraño.

Escoitei que unha nena de nove meses
tamén perdeu un ollo.
Pregúntome se o meu soldado
tamén lle disparou a ela —un soldado
buscando nenas que o miren aos ollos—.
Xa teño idade suficiente, case catro anos.
Vin abondo da vida,
pero ela é só un bebé
que non chegou a coñecer nada mellor.

https://descontexto.blogspot.com/2024/01/del-diario-de-un-nino-de-casi-cuatro.html

Morte por enterramento

Este terreo non é
apto para plantar.
Aquí a terra é
dura, áspera, seca.
As uñas dun morto
deixan rabuñaduras.
Pecho os ollos. O po
obstrúe a miña gorxa.
Eu non sabía que a terra
puidese ser tan pesada.
Quizais, se levantase
un brazo, alguén podería
pasar pola miña tumba un día
e, como nas películas de terror
nocturnas, ver unha man sen vida,
unha man aberta, uns dedos
semi-encrespados...
e berrar.
Eu non morrín hoxe.
Pero algo de min si o fixo.
E aínda segue xacendo
nesa pútrida tumba,
fermentado o seu coñecemento das tebras.

Metamorfose

O día en que Yasir foi tiroteado, a súa nai converteuse en pedra.
Envolta na bandeira, o seu provisional sudario,
tendeuse na deserta praza da cidade.
Cada fría madrugada agarraba un puñado de modestas flores
-xasmíns, margaridas e rosas do seu xardín-
mentres soldados perplexos que por alí pasaban,
de volta da súa quenda de noite, abraiábanse
ante esa aparición vestida de néboa
que vagamente lembraba a algunha estatua.
A noite en que Rayà foi tiroteada, as luces apagáronse.
Mais a súa nai acendeu unha mortecina lámpada
anoxada polo seu medo supersticioso aos presaxios (...)

https://poetassigloveintiuno.blogspot.com/2015/06/hanan-ashrawi-16249-poeta-de-palestina.html

Rim Banna (1966-2018)

O neno morreu

Muhammad é un mozo novo...
O seu último soño non era que unha bala apagase a luz dos seus ollos.
O seu soño era chegar a ser libre nun gran país.
Pero non puideron protexelo os seus soños,
deformados polo sangue, rotos polas balas.
O soño acabou no momento en que un tirador lle apuntou.
O neno morreu.
O seu berro esperta as nosas conciencias.
O neno morreu.
A voz detense nas nosas gorxas.
Morreu...
As bágoas caen dos meus ollos.
Bágoas que fan á túa alma sentir alivio.
Os teus ollos están durmidos, pero xuro por Deus que os meus ollos non dormen.
O tempo non poderá deter
o seu sangue escrito nos muros. (...)
Morreu...
A terra protexe as pedras,
a terra amurallada por árbores de loureiro,
a terra decorada por árbores de loureiro.
Un neno xoga nesta terra...

https://lyricstranslate.com/es/mat-el-walad-child-had-died.html

Oda a Faris

Levarante as bolboretas ao dorso da nube.
Unha gacela levarate ao pé do sicómoro
O cheiro do pan e o leite levarante
como un mártir ao colo da túa nai.
Díxolle a unha estrela:
Lévame ao patio da miña casa.
Lévame ao leito onde durmo.
O soño chegoume aos membros
e metéuseme ao fondo da miña cabeza.
O mozo de Gaza falaba coa súa sombra. (...)
Para as mulleres que criaron aos seus fillos hai un corazón de leite e cristal.
Para o pai atormentado hai un corazón de bágoas que iluminan o candil.

http://lyricstranslate.com/es/Fares-Oude-Fares-Oude.html

Sarah

Sara, a miña Sara, estaba a dar os seus primeiros pasos na terra de Palestina,
mentres a súa risa ía cubrindo o ceo de Palestina.
O tirador sorprendeuna cun disparo na cabeza,
na cabeza da pequena Sara.
Levanta a venda dos ollos de Sara para que vexa o rostro do seu asasino.

http://www.arabicmusictranslation.com/2008/10/rim-banna-sarah-sara.html

Mahmud Darwish (1941 – 2008)

Confesión dun terrorista

Ocuparon o meu país,
expulsaron ao meu pobo,
anularon a miña identidade.
E chamáronme terrorista.

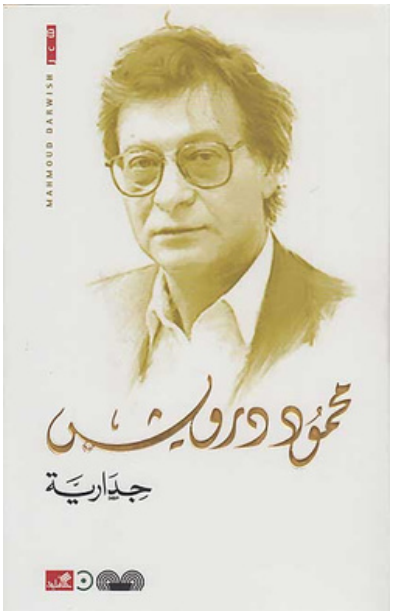

Confiscaron a miña propiedade,
arrincaron as miñas colleitas,
demoleron a miña casa.
E chamáronme terrorista.

Lexislaron leis fascistas,
instauraron o apartheid.
Destruíron, dividiron, humillaron.
E chamáronme terrorista.

Asasinaron as miñas alegrías,
secuestraron as miñas esperanzas,
esposaron os meus soños.
E cando rexeitei todas as barbaries,
e decidín defenderme, eles... Mataron un terrorista!

https://radiografica.org.ar/2023/10/10/situacion-palestina-la-esperanza-de-la-victoria/

Nathalie Handal (1969)

A guerra

Os diarios mancharon as nosas mans,
coma se asir o papel
puidese previr a nosa caída.
Dixeches:
Despois da bomba
sostiven o brazo dun camarada,
escoitei Radio Nacional,
e contemplei a lúa.
Os corpos non se movían.
Achegueime-
debemos lembrar
como algunha vez fomos,
un país cortado en dous.

E alí estaba ela
recostada na beirarrúa
aínda fiel ás súas crenzas,
o seu corpo teso,
as súas mans abertas,
coma se soubese que eu a atoparía-
era a súa forma de darme
outra oportunidade para cambiar de bando,
ou a miña oportunidade de levarma-
como o desexaba-
pero ela nin sequera me permitiría
iso,
o sorriso do seu rostro
máis estridente que os meus rogos-
este non era o país que soñamos.

Así que me afastei,
tratei de lembrar
como lucía o seu corazón
cando aínda estaba dentro do seu peito,
cando me bicou por vez primeira
e creu
que eu estaba ao seu lado.

https://batalladepapel.blogspot.com/2013/08/nathalie-handal-poemas.html

Noor Hindi

Á merda a túa conferencia sobre arte, á miña xente están a matala

Os colonizadores escriben de flores.
Eu fáloche de nenos que tiran pedras aos tanques israelís
momentos antes de converterse en margaridas.
Quero ser como eses poetas que se preocupan pola lúa.
Os palestinos non ven a lúa desde as celas e as prisións.
É tan fermosa, a lúa.
Son tan fermosas as flores.
Cando estou triste recollo flores para o meu pai morto.
El ve Al Jazeera todo o día.
Oxalá Jessica deixase de enviarme mensaxes dicindo “Feliz Ramadán”.
Sei que son estadounidense porque cando entro nunha habitación algo morre.
As metáforas sobre a morte son para os poetas que cren que ás pantasmas lles importa o ruído.
Cando morra, prometo seguirte para sempre.
Un día escribirei sobre as flores coma se fosen nosas.

https://otraspoeticas.medium.com/noor-hindi-bbcaba4d08b1

Náhida Izzat (1960)

Mírame!

Mírame!
Quixera escribir poesía de amor,
pintar arcos da vella e bolboretas,
cheirar o aroma de rosas capullos de rosas
e bailar,
bailar coa melodía de xubilosos paxaros azuis.
Gustaríame pechar os ollos e ver a nenos sorrindo,
non armas apuntando ás súas cabezas,
contarlles historias de fadas como lirios en afastadas terras,
non balas gritando...nin mísiles explotando.
Pero,
podo?
Hai un puñal no meu corazón.
Estou ferida,
ferida.
Sangro.
Tremo.
Berro.

https://paginasarabes.com/2013/03/08/poetisas-palestinas-en-el-exilio-por-clara-ma-thomas-de-antonio/2/

Creo nos milagres

Podes crebar os meus ósos.
O meu espírito libre é invencible.
Podes deixarme cego.
A luz da miña intuición
nunca poderás apagala.
Nas sombras da tebra
xace o cadáver do teu poder.
Podes destruír a miña casa.
A xanela da miña esperanza
nunca poderás rompela.
Os piares da miña fe
nunca poderás facelos tremer.
Podes ameazarme
con armas de morte
e destrución masiva,
meténdome o medo no corazón,
Pero non podes lograr
ou podes cortar
a miña divina conexión.
Cun mísil
podes esnaquizar o meu corpo.
Con todo, a miña alma
está fóra do teu alcance,
intacta para sempre.
Ti cantaches vitoria en seis días!
Vitoriosos son os que,
mirando con dignidade,
enfróntanse aos tanques coa súa carne fresca
e, só con pedras,
ao lume dos cazas F-16.
Nunca poderás derrotar a miña vontade,
porque o meu poder, que non te podes explicar,
medra das raíces da miña pena.
Ti dependes de Estados Unidos
para as subministracións e a riqueza.
Manda a miña infinita forza
do máis grande, o meu Creador.

https://paginasarabes.com/2013/03/08/poetisas-palestinas-en-el-exilio-por-clara-ma-thomas-de-antonio/2/

Quero contarlle ao mundo

Quero contarlle ao mundo un conto
... sobre un fogar cunha lanterna rota...
...e unha boneca queimada...
...sobre un día de campo que ninguén gozou...
...sobre un machada que matou un tulipán...
...sobre un lume que consumiu unha trenza...
...un conto sobre unha bágoa que xa non puido derramarse...
Quero contar un conto sobre unha cabra que xa non foi muxida...
...sobre unha masa que xa non foi enfornada...
...sobre unha voda que non se celebrou...
...e unha pequena que non puido crecer...
...sobre un balón que non foi pateado...
...sobre unha pomba que non voou...
Quero contarche un conto sobre unha chave que non foi usada...
...sobre unha aula de clases á que non se acudiu...
...sobre un patio de recreo que foi silenciado...
...sobre un libro que non foi lido...
...sobre unha solitaria granxa asediada e sobre os seus froitos que ninguén recolleu...
...sobre unha mentira que non se descubriu...
...un conto sobre unha igrexa na que xa non se reza...
...e unha mesquita que xa non está en pé...
...e unha cultura da que xa non se goza...
Quero contar un conto sobre un teito con herba e lodo...
...sobre unha pedra que se enfrontou a un tanque...
...e sobre unha teimuda bandeira que se nega a ser arriada...
...sobre un espírito que non pode ser derrotado...
...quero contarlle ao mundo un conto.
Agora, acendamos unha candea por Palestina.
Podes facelo
Acende unha candea
Mira como se desvanece a escuridade.
Só téntao.
Un raio de luz
varre o máis triste,
noites de acibeche
ata que rompe o albor
Só observa
Podes ver que
todo o poder da escuridade
no mundo
non pode extinguir
o máis exánime escintileo
dun feixe de luz?
Acende unha candea.
Unha candea.
Mira como se desvanece a escuridade.
Podes facelo.
Oe, MUNDO
Escoitáchesme?

https://paginasarabes.com/2013/03/08/poetisas-palestinas-en-el-exilio-por-clara-ma-thomas-de-antonio/3/

Yasser Jamil Fayad

O meu verbo é loitar

Correr
bailar
chorar
abrazar
amar
sufrir
axudar
berrar.
Na vida
caben moitos e moitos verbos.

Eu
son
simplemente
palestino:
O meu verbo é loitar!

https://palestinalibre.org/articulo.php?a=67576

Nidà Juri (1959)

Morte é ondulación

A morte vén a min.
Saúdame con bicos
nunca suficientes.
Bícame ata a morte.
Planta mil bicos no meu corpo,
na miña cintura e no meu peito.
Nas miñas costas planta as súas sementes
a miña alleada amante.
Con ela, bebo a rúa de bicos
ás agachadas das miradas da xente.
Tras as bombas de gas lacrimóxeno
a morte arriba a porto de novo flirteando entre ondas.
A morte é o cereal que eu moio
no meu tormento.
E encamíñome ao forno da revolución
e aos arcos da prisión.

Unha estación

Parada na estación
cazando a miña fame,
as miñas mans son bosques sen trigo,
sen pedazo de pan.

As miñas coxas son palmeiras devoradas por datas de Diáspora,
o meu peito está cheo de peixes famentos,
e un campo de miseria é a miña fronte.
Eles cázanme...

Nin bosque, nin deserto, nin mar, nin campo.
Esta é a miña nova patria para os tempos novos.

https://www.festivaldepoesiademedellin.org/es/Revista/ultimas_ediciones/68_69/khoury.html

Marwan Makhoul (1979)

Para escribir unha poesía
que non sexa política
debo escoitar aos paxaros
pero para escoitar aos paxaros
fai falta que cese o bombardeo.

https://www.elsaltodiario.com/palestina/bombardeos-equidistancia

Miguel Anxo Mouriño (1943)

Caco Fónico
¡Párate, Mundo!

Din estas voces de rapaces e rapazas:
"¡Párate, mundo, e recompón a túa andaina!"

Amigo
canta comigo,
xoguemos á revolución
de transformar
en bolboretas as espadas.

Afganistán, Iraq, Al Qaida, Palestina,
USA, Israel, ¡canta cordura necesitan!

Amigo,
canta comigo,
xoguemos á revolución
de transformar
as escopetas en comida.

No corazón dos mandamais que fan as guerras
que repenique o "Nunca Máis" que un pobo berra.

Amigo,
canta comigo,
xoguemos á revolución
de transformar
en caraveis as baionetas.

(in *Versos Primos*)

https://bvg.udc.es/paxina.jsp?
id_obra=RideAn++1&id_edicion=RideAn++1001%20%20%20%20%20%20&formato=texto&pagina=24&cabecera=%3Ca+href%3D%22ficha_obra.jsp%3Fid%3DRideAn++1%26alias%3D%22+class%3D%22nombreObraPaxina%22%3EVersos+primos%3C%2Fa%3E%20%20%20%20%20%20&maxpagina=29&minpagina=1

Samih Al Qasim (1939–2014)

Talvez

Talvez teña que perder o meu sustento.
Talvez teña que vender a miña roupaxe e as miñas sabas.
Talvez teña que traballar na canteira, de mozo de carga ou de recolledor do lixo.
Talvez me vexa obrigado á busca entre os excrementos dos animais do gran de trigo.
Talvez teña que durmir, espido e famento.
Mais, inimigo do sol, non me someterei,
e ata o último alento das miñas veas resistirei.

Talvez me desposúas do último palmo da miña terra.
Talvez devoran a miña mocidade os teus carcereiros.
Talvez te apoderes da herdanza do meu avó: mobles, pertenzas e alxibes.
Talvez queimes os meus versos e os meus libros.
Talvez deas o meu corpo para comer aos teus cans.
Talvez manteñas a miña aldea baixo o pesadelo do terror.
Mais, inimigo do sol, non me someterei
e ata o último alento das miñas veas resistirei.

Talvez apagues a candea na miña noite.
Talvez consigas que estrañe un bico da miña nai.
Talvez poidas insultar ao meu pobo, ao meu pai, ao meu neno e á miña nena.
Talvez aproveites un descoido do vixiante dos meus soños.
Talvez un covarde falsifique a miña historia cos seus absurdos mitos.
Talvez impidas que os meus fillos teñan un vestido novo o día da festa.
Talvez burles ao meu compañeiro coa túa mascarada.
Talvez levantes muros e máis muros ao meu redor.
Ta vez atormentes os meus días cun relato humillante.
Mais, inimigo do sol non me someterei,
e ata o último alento das miñas veas resistirei.

O inimigo do sol no porto se engalana, soan as albízaras,
clamores de alegrías, berros e algarabía,
soan nas gorxas os cánticos e os versos de alento.
No horizonte divísase un veleiro,
desafiando o vento, as ondas, navega entre a confusión, e o caos,
é o retorno do desafiante polo mar das tebras.
É o resplandor da luz que guía ao refuxiado.
Por el e por ela, xuro que non me someterei.
E ata o último alento resistirei.

https://www.rumboagaza.org/tal-vez-samih-al-qasim/

Fadwa Tuqan (1917-2003)

A miña cidade está triste

O día en que coñecemos a morte e a traizón,
fíxose atrás a marea,
as xanelas do ceo pecháronse,
e a cidade contivo os seus alentos.
O día do repregamento das ondas; o
día en que a paixón abominable destapara o rostro
reduciuse a cinzas a esperanza,
e a miña triste cidade asfixiouse
ao tragar a pena.
Sen ecos e sen rastros,
os nenos, as cancións, perdéronse.
Espida, cos pés ensanguentados,
a tristeza arrástrase na miña cidade;
o silencio domina a miña cidade,
un silencio plantado como un monte,
escuro como unha noite;
un terrible silencio, que transporta
o peso da morte e a derrota.
Ai, a miña triste cidade enmudecida!
Poden así queimarse os froitos e as pabeas,
en tempo de colleita?
Doloroso final do percorrido!

Non chorarei

Ás portas de Yafa, amigos meus,
e entre o caos de cascallos das casas,
entre a destrución e as espiñas,
dixen aos ollos, queda:
Detéñase...
Choremos sobre as ruínas
de quen marchou, abandonándoas.
A casa está a chamar a quen a edificou.
A casa está a dar o pésame por el.
E o corazón, desfeito, xeme
e di:
Que che fixeron os días?
Onde están os que antes
te habitaban?
Soubeches deles?
Aquí soñaron, si,
aquí estiveron,
e trazaron os plans do mañá.
Mais, onde están os soños e o mañá?
E, onde,
onde están eles?
Os restos da casa non dixeron ren.
Alí, falou só a ausencia,
o calar do silencio, o abandono.
Alí amontoábanse os bufos e as pantasmas,
estraños nos rostros, as mans e a lingua;
nas súas entrañas meténdose,
nelas estendendo as súas orixes.
Alí...
E tantas cousas máis...
Mentres o corazón afogábase de tristezas.
Amadísimos meus!
Limpeime das pálpebras a néboa gris do pranto
para ir ao noso encontro.
Nos meus ollos había
un lume de amor e de esperanza
en nós, o home e na terra.
Ai, vergoña, se me achegase
ao noso encontro
coa pálpebra trémula, mollada,
e o corazón desesperado e roto...!
Aquí estou, amados meus, connosco;
a coller unha brasa de nós;
a tomarvos, candís da noite!,
unha pinga de aceite para a miña lámpada.
Aquí estou, amados meus,
coa miña man tendida cara á nosa;
baixando a miña cabeza, aquí, ante as nosas;
elevando a fronte, con vostedes, ao sol.

Aquí estou, con vostedes,
fortes como as rocas dos nosos montes,
e aquí están vostedes,
doces como as flores da nosa terra.
Como van esmagarme as feridas?
Como poderá esmagarme a desesperación?
Como vou chorar ante vostedes?
Xuro, a partir de hoxe, non chorar.
Amadísimos meus!
O alazán do pobo superou
o tropezo de onte,
e, tras o río, os heroes érguense.
Escoitan moi atentos, que o alazán rincha
confiado no seu asalto;
que xa escapa ao asedio da escura desgraza,
e corre cara ao seu posto sobre o sol;
mentres compactos grupos de xinetes
bendícente e xúranche devoción,
rocíanlle con fume de limpas cornalinas,
con sangue de corais,
danlle dos seus refugallos copiosísima alfalfa,
e aclámanlle, lanzado:
Corre ao ollo do sol!
Corre, alazán do pobo!
Que ti es o sinal e o estandarte,
e nós a cohorte que te segue.
Xa non pode pararse a marea,
a paixón e a ira;
xa non pode caer nas nosas frontes,
sen loitar, o cansazo;
nin quedaremos quedos,
ata expulsar a pantasmas e sombras.
Amadísimos meus...! Candís da noite!
Irmáns na ferida!
Oh, semente do trigo,
lévedo secreto!
El morre para darnos.
Aquí, dános,
e dános.
Eu ando os nosos camiños,
e aquí estou, ante vostedes.
Xunto e lavo as bágoas de onte,
e plántome, o mesmo que vostedes,
na miña terra e a miña patria.
O mesmo que vostedes, vou sementando os meus
ollos
na senda do sol e da luz.

A chamada da terra

«Usurpáronme a miña terra? Priváronme dos meus dereitos,
e voume a quedar aquí, xunguido ao exilio, humillado e espido?
Vou quedar aquí a morrer como un estraño en terra estraña?
Vou quedar?
E quen o dixo?
Volverei á terra amada.
Por suposto que volverei!
E alí pecharase o libro da miña vida.
Apiadarase de min a súa terra xenerosa
e dará acubillo ás miñas cinzas.
Regresarei, é necesario que volva!
Regresarei, como queira que sexan as miñas desgrazas!»
Mais seguiu desterrado, observando a súa terra
e murmurando: «É necesario que volva!»
Mentres, agachaba a cabeza na tenda,
pechando a alma á súa escuridade,
pechando o peito á súa desgraza.
Pero seguía estando aí, fixa, esa idea,
zoando febril e silenciosa,
fervendo e ardendo na súa cabeza,
queimando, como o lume, os seus sentidos:
«Regresarei, é necesario que volva!»

https://poetryalquimia.wordpress.com/2018/03/03/8-poemas-de-fadwa-tuqan/

Suficiente para min

Suficiente para min
Suficiente para min morrer sobre a súa terra
ser enterrada nela
desfacerme e desaparecer no seu chan
logo brotar como unha flor
coa que xoga un neno do meu país

Suficiente para min permanecer
abrazada á miña patria,
estar nela tan preto como unha labazada de terra,
unha estela de vidro,
unha flor.

https://revistaperronegro.com/tres-poetas-palestinas/

Só quero estar no seu seo

Só quero morrer na miña terra,
que me enterren nela,
fundirme e desvanecerme na súa fertilidade
para resucitar sendo herba na miña terra,
resucitar sendo flor
que esfolle un neno crecido
no meu país.
Só quero estar no seo da miña patria
sendo terra
herba
ou flor.
(no poemario A noite e os xinetes, 1969)

http://www.poesiaarabe.com/fadwa_tuqan.htm

Natan Yonatan (1923-2004)

Quizais esta sexa a paz, mesmo para min
mesmo para ti – non é tarde
non é demasiado tarde, quizais.

Que mañá, tamén para nós, despois de anos
de pesar e bágoas, se ilumine o noso rostro,
agora é o momento.

Sen sangue e sen fume, o mundo
sería diáfano e inocente como unha mañá de outono
como unha cidade que se levanta do seu dó
como unha canción agora recentemente escrita.

Unha paz malferida e cansa
pero que aínda respira, cae e se levata
coidarémola da dor
do odio, da vinganza.

Ven, sen voz nin berros
a alegría é silenciosa e tímida
como o amor que está calado
no corazón por moitos moitos anos.

Fagámosle un ramallete de palabras
é o que podemos facer
sobre a xente e a terra
momentos da graza do tempo.

https://musicaisraeli.wordpress.com/2012/11/20/quiza-esta-sea-la-pazulai-ze-hashalom-%D7%90%D7%95%D7%9C%D7%99-%D7%96%D7%94-%D7%94%D7%A9%D7%9C%D7%95%D7%9D-del-poeta-natan-yonatan/

Tawfīq Zayyād (1922-1994)

Estréitovos as mans

Convócovos,
estréitovos as mans.
Bico a terra baixo os vosos zapatos
e digo: “rescátovos,
regálovos a luz dos meus ollos
e a calor do meu corazón dóuvola,
pois a traxedia que vivo
é parte da vosa traxedia”.
Convócovos,
estréitovos as mans.
Non fun insignificante para a miña nación
e non inclinei a miña cabeza.
Detívenme ante o rostro dos meus opresores
- orfo, descalzo, espido -
portei o meu sangue sobre a palma da man,
non puxen a medio mastro as miñas bandeiras
e protexín a herba que crece
sobre a sepultura dos meus antepasados
Convócovos...! Estréitovos as mans!

https://www.palestinalibre.org/articulo.php?a=65415

Xornada Escolar da PAZ 2024